

DVOJAZYČNÁ
KNIHA
PRO MÍRNĚ
POKROČILÉ ★★

Arsène Lupin et la comtesse de Cagliostro

Maurice Leblanc

Arsen Lupin a hraběnka Cagliostro

Pro výuku upravila Miroslava Ševčíková

- zrcadlový český překlad
- komentáře k textu

MP3

Román ve francouzštině namluvený rodilou mluvčí

edika.

Arsen Lupin a hraběnka Cagliostro

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Maurice Leblanc
Arsen Lupin a hraběnka Cagliostro – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Maurice Leblanc

Maurice Leblanc (1864-1941) se narodil v Normandii, ve vesničce Etretat v oblasti Caux, kde se odehrává i román, který držíte v ruce. V Etretat můžete dodnes navštívit jeho rodný dům. Po studiích práv Leblanc nejdříve pracoval jako novinář a v roce 1890 vydal svou první knihu: *Des couples*.

Přestože mu jeho přátelé, k nimž patřili slavní francouzští spisovatelé jako Jules Renard,

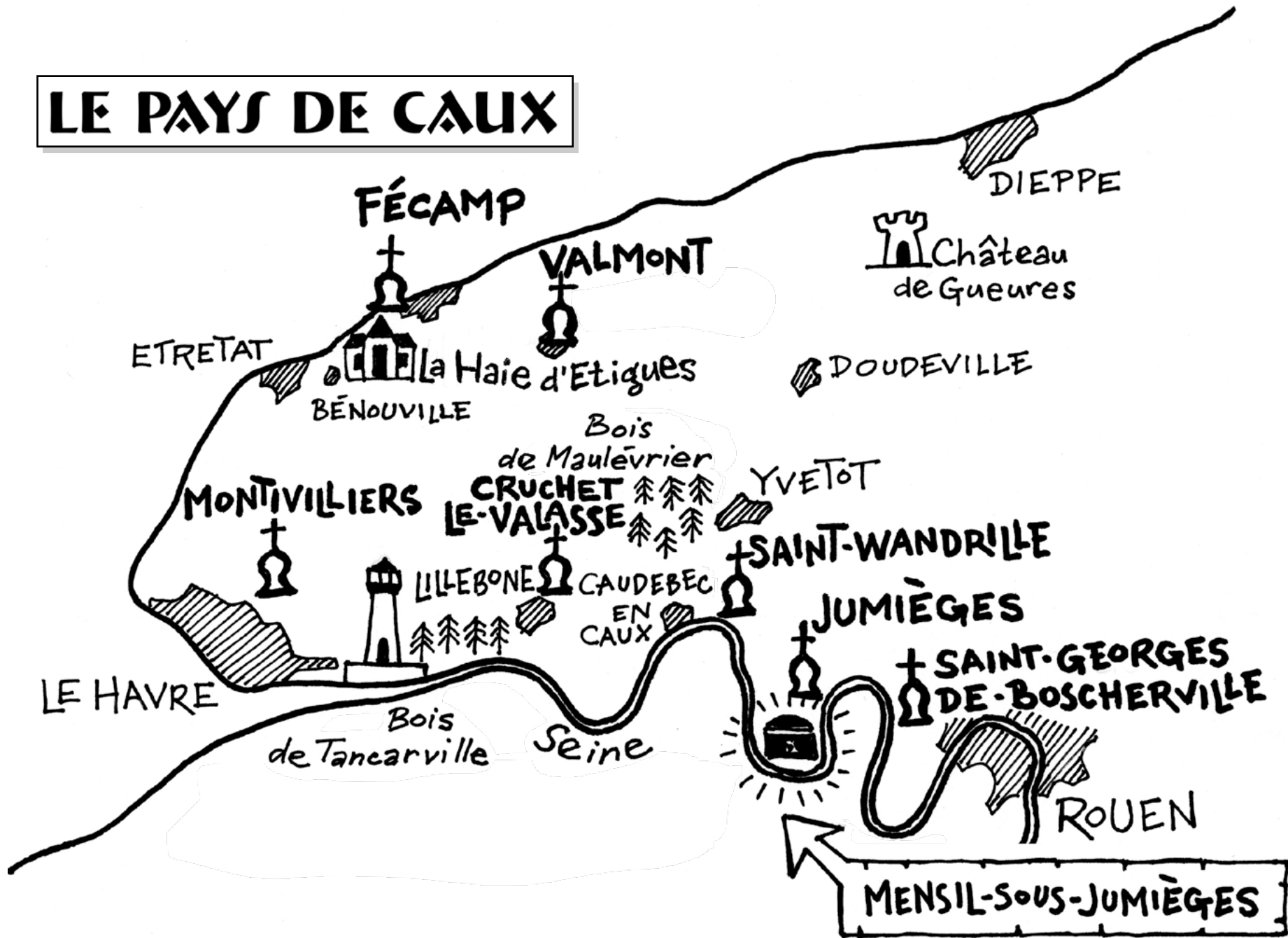
Alphonse Daudet nebo Stéphane Mallarmé, předpovídali velkou budoucnost, úspěch u čtenářů na sebe nechával čekat.

V roce 1905 dostal od ředitele měsíčníku *Je sais tout* objednávku na povídku detektivního žánru a právě tehdy se zrodil nesmrtelný lupič – gentleman. O dva roky vyšla první kniha devíti povídek o Arsenovi Lupinovi. A to byl jen začátek: následovalo dalších 30 povídek, 17 románů a 5 divadelních her z Leblancova pera. Slavný Arsen Lupin ale došel takové obliby, že po autorově smrti v jeho příbězích pokračovalo mnoho dalších autorů ve více než 20-ti románech.

Za zmínku jistě stojí, že hned v prvních povídkách se Arsen Lupin utká se slavným detektivem Herlockem Sholmesem, a samozřejmě nad ním zvítězí. To prý značně popudilo Conan Doylea, který zesměšnění svého detektiva i jeho slavného pomocníka velmi špatně nesl. A jako Conan Doyle se i Leblanc chtěl svého hrdiny zbavit, a to už v roce 1910 v románu *813*. O dva roky později ho ale znovu vzkřísil v románu *Le Bouchon de cristal* (*Křišťálová zátka*).

Svým dílem Leblanc ovlivnil mimo jiné Gastona Leroux, autora *Fantoma opery*, nebo autory *Fantomase* Pierra Souvestra a Marcela Allaina.

LE PAYS DE CAUX

Arsène Lupin¹ a vingt ans

Raoul d'Andrésy est un beau jeune homme élégant, énergique et intelligent, mince mais large d'épaules, plein de gaieté. Il aime Clarisse, la fille unique du baron d'Etigues. Ils se connaissent depuis trois mois et Raoul veut l'épouser. Mais le baron ne le veut pas, parce que Raoul est jeune, pauvre et n'a pas de situation.

Raoul a un plan. Il sait que le baron cache des documents secrets dans son bureau. Il veut les connaître. Peut-être que le baron fait partie d'un complot ! C'est pourquoi il est, cette nuit, à trois heures du matin, devant le château d'Etigues. Le baron vient de partir avec ses amis à la chasse. Il va être absent tout le reste de la nuit et une partie de la journée. Raoul a donc tout le temps pour explorer son bureau. Personne ne va le déranger. Les domestiques dorment de l'autre côté du château et Clarisse au deuxième étage. Et comme il a la clé de la porte, prêtée par Clarisse, il peut entrer sans problème.

Il trouve assez vite une lettre codée, et réussit à la déchiffrer rapidement. Il lit :

« Notre ennemie est à Rouen. J'ai publié dans les journaux de la ville ceci : «un paysan d'Etretat a trouvé un vieux chandelier de cuivre à sept branches». Elle a tout de suite commandé une voiture pour le douze de ce mois, à trois heures de l'après-midi, à la gare de Fécamp. Un de nos hommes va l'attendre là-bas et l'emmener chez vous. Nous allons pouvoir la juger et prononcer un verdict impitoyable. Morte la bête, mort le venin ! Choisissez le moyen qui vous convient. Soyez prudent. Organisez une partie de chasse pour détourner les soupçons. Ne détruisez pas cette lettre, vous me la rendrez. »

– Bigre, se dit Raoul, mon futur beau-père prépare un enlèvement, un jugement illégal et un assassinat ! Tout cela pourrait² m'aider contre lui !

1 Křestní jméno **Arsène** pochází z řečtiny a znamená „mužný“. Lupin je jméno květiny, které se česky říká lupina nebo vlčí bob. Vlč se objevuje i ve jménu, které Arsen používá: Raoul. Pochází z germánštiny a znamená „vlčí rada“. Jeho česká verze je Rudolf. Během svého románového „života“ použil Arsen Lupin okolo 40 různých pseudonymů.

Arsenovi Lupinovi je dvacet let

Raoul d'Andrésy je mladý, elegantní, energický a inteligentní mladý muž, je štíhlý, ale má široká ramena, je velice veselý. Miluje Klarisu, jedinou dceru barona d'Etigues. Znájí se už tři měsíce a Raoul si ji chce vzít. Ale baron nechce, protože Raoul je mladý, chudý a nemá žádné postavení.

Raoul má plán. Ví, že baron ve své pracovně schovává tajné dokumenty. Chce je prozkoumat. Možná, že je baron součástí nějakého spiknutí! Právě proto stojí dnes v noci, ve tři hodiny ráno, před zámek Etigues. Baron právě odjel se svými přáteli na lov. Bude pryč celou noc a část dne. Raoul má tedy spoustu času na to, aby jeho pracovnu prozkoumal. Nikdo ho nebude rušit. Služebnictvo spí na druhé straně zámku a Klarisa v druhém poschodí. A protože má klíč od brány, který mu Klarisa půjčila, dostane se dovnitř bez problémů.

Poměrně rychle najde zakódovaný dopis a rychle ho rozluští. Čte:

„Naše nepřítelkyně je v Rouenu. V městských novinách jsem nechal otisknout následující: „jeden sedlák z Etretat našel starý měděný sedmiramenný svícen“. Okamžitě si objednala kočár na dvanáctého tohoto měsíce, na třetí hodinu, na nádraží ve Fécampu. Jeden z našich mužů tam na ni bude čekat a odveze ji k vám. Budeme ji moci soudit a pronést nelítostný verdikt. Ať zhyne bestie, ať zhyne jed! Vyberte si způsob, který vám bude vyhovovat. Buďte opatrný. Uspořádejte lov, který by odvrátil podezření. Neničte tento dopis, vrátíte mi ho.“

„A hrome,“ řekne si Raoul, „můj budoucí tchán připravuje únos, nelegální soud a vraždu! To vše by mi proti němu mohlo pomoci!“

2 Podmiňovací způsob se ve francouzštině tvoří velmi jednoduše. Ke kořenu času budoucího (futur simple) se přidají koncovky imperfekta. Pro sloveso *pouvoir* je to tedy: *pouir + -ais, -ais, -ait, -ions, -iez, -aient*.

Il range le bureau et s'en va. Mais au dernier moment, il change d'avis et monte au deuxième étage. Là, il hésite. Jamais encore il n'est venu chez elle la nuit, mais finalement, il frappe à la porte de Clarisse.

Cette nuit-là, les deux jeunes amoureux deviennent amants. Le matin, ils regardent par la fenêtre la campagne normande. Raoul est grave, il parle à Clarisse de ses soupçons. Mais elle n'y croit pas, elle est trop innocente.

– Ne vous inquiétez pas, mon chéri, un jour, mon père vous acceptera pour gendre. Même sans fortune, car vous avez votre nom : d'Andrésy.

– Hélas non ; d'Andrésy, c'est le nom de ma mère, elle l'a repris quand elle est devenue veuve, sur l'ordre de sa famille.

– Pourquoi ?

– Parce que mon père était un simple professeur de boxe et de gymnastique, pauvre comme Job. J'ai un nom bien vulgaire, ma pauvre Clarisse : Arsène Lupin. Et pour ton père, la particule³ est la chose la plus importante.

Il l'embrasse avec passion et continue :

– Mais ne pleure pas, petite fille, Raoul d'Andrésy ou Arsène Lupin, qu'importe ! La vie est belle à notre âge, et l'important, c'est de réussir. Et je réussirai. J'ai tout ce qu'il faut pour ça, des muscles d'aciers et un cerveau de première classe !

Il se met à danser dans la chambre, puis, se mettant à genoux devant elle, il redevient grave :

– Pardonne-moi, Clarisse, d'être venu cette nuit. C'était une erreur. Mais le bien et le mal m'attirent tous les deux. Il faut m'aider⁴ à choisir la bonne route, et il faut me pardonner si je me trompe.

– Je n'ai rien à te pardonner, mon chéri, lui répond Clarisse en l'embrassant. Je sais que tu me feras beaucoup souffrir, et pourtant, je suis heureuse avec toi.

³ *La particule*, český částice, je ona drobná předložka *de*, která z obvyčejného příjmení dělá jméno šlechtice.

Uklidí pracovnu a odchází. Ale na poslední chvíli si to rozmyslí a vyjde do druhého patra. Tam zaváhá. Ještě nikdy k ní nepřišel v noci, ale nakonec zaklepe na Klarisiny dveře.

Té noci se ze zamilovaného páru stanou milenci. Ráno se oknem dívají na normandský venkov. Raoul je vážný a vypráví Klarise o svém podezření. Ale ona tomu nevěří, je příliš nevinná.

„Nemějte obavy, můj drahý, jednoho dne vás můj otec přijme za zetě. I bez jmění, protože máte své jméno: d'Andrésy.“

„Bohužel ne. D'Andrésy je jméno mé matky, které znovu přijala na příkaz své rodiny, když ovdověla.“

„Proč?“

„Protože můj otec byl jen obyčejný učitel boxu a tělocviku, chudý jak kostelní myš. Já mám jen velmi obyčejné jméno, má ubohá Klariso: Arsen Lupin. A pro tvého otce je šlechtický přídomek to nejdůležitější.“

Vášnivě ji políbí a pokračuje:

„Neplač ale, holčičko, Raoul d'Andrésy nebo Arsen Lupin, co na tom záleží! Život je v našem věku krásný a důležité je být úspěšný. A já úspěšný budu. Mám vše, co je k tomu potřeba, svaly z ocele a prvotřídní mozek!“

Začne tancovat po pokoji a pak před ní klekne na kolena a znovu zvažní:

„Promiň mi, Klariso, že jsem dnes v noci přišel. Byla to chyba. Ale dobro a zlo mne přitahují rovným dílem. Je třeba mi pomoci vybrat správnou cestu a je třeba mi odpustit, pokud se spletu.“

„Nemám ti co odpouštět, můj drahý,“ odpoví mu Klarisa a políbí ho. „Vím, že kvůli tobě budu hodně trpět, a přesto jsem s tebou šťastná.“

⁴ Po slovese *il faut* se používá *subjonctif*. Pokud se mu chcete vyhnout, můžete (v některých případech) použít infinitivní vazbu.

Il faut que tu prennes le train. → *Il (te) faut prendre le train.*

Tiens, prends ma photographie. Et fais en sorte de n'avoir jamais à rougir quand tu la regarderas. Je t'aime, Raoul. Je serai toujours ton amante et ton épouse.

Raoul rit et lui dit :

– Tu m'as fais chevalier ! Me voilà invincible, prêt à combattre tous mes ennemis !

Na, vezmi si moji fotografii. A chovej se tak, aby ses nikdy nemusel červenat, když se na ni podíváš. Miluji tě, Raoule. Budu vždy tvou milenkou a tvou ženou.“

Raoul se rozesměje a řekne:

„Pasovala jsi mne na rytíře! Teď jsem nepřemožitelný a připravený být se všemi svými nepřáteli!“

*

Au fond du jardin, il y a une vieille tour. C'est là que la rencontre secrète va avoir lieu, Raoul en est sûr. Il y trouve une cachette parfaite, personne ne peut le voir, alors que lui voit et entend tout⁵.

Le baron Godefroy d'Etigues arrive en premier. Il a un visage couleur de brique et une barbe rousse, les muscles d'un lutteur. Son regard exprime de l'énergie. Raoul se demande comment il peut avoir une fille si douce, si belle. Son cousin, Oscar de Bennetot, l'accompagne. Ils sont très agités.

– As-tu tout préparé ? demande le baron.

– Oui, répond son cousin. Il y a deux barques prêtes sur la plage, au bas de l'Escalier du Curé. La plus petite a un trou et j'y ai mis une grosse pierre. Elle va couler rapidement.

Les autres conspirateurs arrivent petit à petit. A quatre heures, en dernier, Beaumagnan. Il n'a pas de particule. Pourtant, il a l'air si autoritaire, si sévère et si passionné à la fois que l'on comprend que c'est lui leur chef incontestable. Avec lui, il y a un homme âgé. Il le présente :

– Voici le prince d'Arcole. Vous savez qu'il est des nôtres. Aujourd'hui, son témoignage est très précieux, parce que, deux fois, en 1870 déjà, il a rencontré la créature infernale qui nous menace.

Raoul est un peu déçu. S'il compte bien, cette femme infernale a au moins cinquante ans, puisque le prince l'a rencontrée il y a vingt-quatre ans.

Avant de s'asseoir, Beaumagnan fait un petit discours :

– Mes amis, l'heure est grave pour nous. Nous avons un projet magnifique. Mais depuis quelque temps, une femme nous gêne. Elle cherche la même chose que nous. Nous devons à tout prix l'empêcher de réussir. Sinon, notre projet va échouer !

5 Slůvko *tout* je poněkud svérázně. Může být, jako v této větě, neurčité zájmeno s významem „všichni, vše, všechno“. V tom případě má tvary *tout, tous, toutes*. Může být také podstatným jménem s tvary *tout, touts* a s významem „celek, všechno, to hlavní“. →

*

Na konci zahrady stojí stará věž. Právě tam se bude konat tajná schůzka, Raoul si tím je jistý. Najde si tam skvělou skrýš, nikdo ho nemůže vidět, zatímco on vidí a slyší všechno.

Baron Godefroy d'Etigues přichází první. Má tváře cihlové barvy a zrzavý plnovous, svaly zápasníka. Z jeho pohledu vyzařuje energie. Raoul se sám sebe ptá, jak může mít tak něžnou a krásnou dceru. Doprovází ho jeho bratranec, Oscar de Bennetot. Jsou velmi rozrušení.

„Připravil jsi všechno?“ ptá se baron.

„Ano,“ odpovídá jeho bratranec. „Na pláži pod Knězovým schodištěm jsou připravené dvě lodky. V té menší je díra a dal jsem do ní velký kámen. Potopí se rychle.“

Pomalu přicházejí ostatní spiklenci. Ve čtyři hodiny přichází jako poslední Beaumagnan. Nemá šlechtický titul, a přesto se tváří tak autoritativně, tak přísně a zároveň tak zaujatě, že je jasné, že je jejich nepopiratelným vůdcem. Je s ním starší muž. Představí ho:

„To je kníže d'Arcole. Víte, že patří mezi nás. Dnes je jeho svědectví velmi cenné, protože dvakrát, už v roce 1870, potkal dábelskou bytost, která nás ohrožuje.“

Raoul je trochu zklamaný. Pokud dobře počítá, je té dábelské ženě nejméně padesát, protože ji kníže potkal před dvaceti čtyřmi lety.

Než se posadí, pronese Beaumagnan kratší řeč:

„Přátelé moji, časy jsou pro nás těžké. Máme nádherný plán. Ale už nějakou dobu nám překáží jedna žena. Hledá to samé co my. Za každou cenu jí musíme zabránit v úspěchu. Jinak náš plán ztroskotá!“

Je také ale i příslovcem. V tom případě má tvary *tout, toute, toutes* a význam „zcela, naprosto, úplně“.

A jedině jako přídavné jméno má všechny své možné tvary: *tout, toute, tous, toutes*. Nejčastěji ho překládáme jako „všechno, celý, veškerý“